

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Περί αποβρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Ἀνδρότσου Χοντρογιάννη, τοῦ Σωτήρη Χοντρογιάννη, τοῦ Γεωργίου Χοντρογιάννη, τοῦ Χριστοῦ Κατσιδῆ καὶ τοῦ Ἀργύρη Οἰκονομοπούλου. — 2) Περί αποβρίψεως τῆς περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου ἐνστάσεως τῶν ἀνααιρεσιβλήτων Ἀναγνώστου καὶ Σπύλιου Θεοδορακοπούλων.

(Ἀπόφ. ποιν. ρ5'.) (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 689).

I)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν πῆν 5 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς δια νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Ἀνδρότσος Χοντρογιάννης, Γεώργιος Χοντρογιάννης, καὶ Σωτήριος Χοντρογιάννης, ἀπὸ Μαζί τῆς ἐπαρχίας Κυναίθης, ὁ Χρῆστος Κατσιδῆς ἢ Γεωργακόπουλος ἀπὸ Βύχλιαν, καὶ ὁ Ἀργύρης Οἰκονομοπούλος ἐκ Περιεσέρας τῆς Κυναίθης, κατηγορηθέντες ὑπὸ τοῦ παρὰ τῆ ἐν Τριπόλει Ἐφέταις Εἰσαγγελίως, ὡς λαθόντες μέρος εἰς ἐνοπλιον ἐταιρίαν, τῆς ὁποίας ὁ σκοπὸς ἦτον ἡ παρ' αὐτῆς ἐπιτελεῖσθαι διαρπικῇ καὶ ἐρήμωσις ἀτόμων, καὶ ὡς ἐπράξαντες ἐνόπλιως διαφόρους ληστείας, κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ τόπους, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἄλλοι μὲν ἐπράχθησαν εἰς δημοσίας ὁδοὺς, ἢ δι' εἰσβολῆς ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς κατοικίας, ἄλλοι δὲ ἐσυνωδευθήσαν μὲ βιάσαντες πρὸς ἀνακάλυψιν περιουσιῶν, ἢ μὲ φόρους, καιρίας πληρώσεις καὶ ἀρωτηριασμοὺς, καὶ εἰσαγωγῆς τῆς δικῆς τὴν 21 Σεπτεμβρίου ε. ε. ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ κηρυγιοδικείου τὸ δικαστήριον τῶν αὐτῶν Συνόδων καταδίκασε τοὺς ρηθέντας κατηγορουμένους διὰ τῆς ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου ε. ε. αποφάσεώς του εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, καὶ ἄλληλεγγύως εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ποινικῶν ἐξόδων οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν τῆς αποφάσεως ταύτης διὰ τοὺς λόγους: I. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν αὐτῶν δὲν ἦτον προσηκόντως συντεθειμένον, διότι ὁ Π. Φαρμακόπουλος, ἐνῶ συνέταξε κατὰ τῶν κατηγορουμένων τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν τοῦ ἱερέως Γρηγορ. Δσημακοπούλου, ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὸ ὡς ἐνορκος. 2. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων διελύθη καὶ ἔλαβεν ἔξωθεν συγκληκωνίαν, ἀφ' οὗ εἶχεν ἀρχίσει ἤδη ἡ ἐξέτασις τῶν

κατηγορουμένων, καὶ παρεβιάσθη οὕτω τὸ ἀρθρ. 445 τῆς Ποιν. Δικον. συνδυασμένον μὲ τὸ 458 ἀρθρ. ἀριθμὸς 10. 3. Ὅτι γενομένης αἰτήσεως ἐνόρκου τινος πρὸς ἐσχίρειν ἀφ' ἐαυτοῦ του, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἦτον γυμνωμένος παρὰ ληστῶν, τοὺς ὑπαίους ὑπελάμβανεν ὅτι ἦτον οἱ κατηγορούμενοι, δὲν ἐτῆρηθη καὶ τοιουτοτρόπως παρεβιάσθη οὐσιώδης ἀρχὴ τοῦ δικαίου. 4. Ὅτι ἐγινε παραβίασις τύπου διαδικασίας.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκη, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τῶν κατηγορουμένων, παρόντων, παραιτηθέντα ἐκ τῶν προεκτεθέντων λόγων τῆς ἀναίρεσεως τὸν 1 3 καὶ 4 καὶ προσθέσαντα τοὺς ἐξῆς: I. Ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν θέσας εἰς τὴν κληρωτὶδα εἰκοσιεὶς ὀνόματα ἀντι εἰκοσιτεσσάρων παρόντων ἐνόρκων, παρεβίασε τὸ 63 ἀρθρ. τοῦ ὄργαν. τῶν δικαστηρίων, καὶ ἐπράξεν ὑπερβασίαν καθηκόντων. 2. Ὅτι παρεβιάσθη τὸ 385 ἀρθρον τῆς Ποιν. Δικον. διότι ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν δὲν ἐρώτησε κατὰ πᾶσαν μαρτυρίαν τοὺς κατηγορουμένους ἂν ἔχουν τινὰ παρατήρησιν κατ' αὐτάς. 3. Ὅτι παρεβιάσθη τὸ 440 ἀρθρ. τῆς Ποιν. Δικον. διότι ὁ πρῶστὰς τῶν ἐνόρκων δὲν ἀπηγγείλε τὴν ἐτυμηγορίαν, ἀρχίζων αὐτῶς καὶ ἐσυνειδητόως. 4. Ὅτι ἐναντίον τῶν ἀρθρῶν 81 καὶ 83 τοῦ Ποιν. Νόμου, δὲν ἐτέθη διὰ τὸν Γεώργιον Χοντρογιάννην τὸ περὶ ἡλικίας τῆς προηρέσεως ζήτημα. 5. Ὅτι δὲν ἐτέθη περιστορευμένος κατὰ τὸ 363 ἀρθρ. τοῦ Ποιν. Νόμου τὸ περὶ ληστείας ζήτημα. 6. Ὅτι δὲν προσδιορισθήσαν εἰς τὰ ζητήματα οἱ συνεδούσαντες τὴν ληστρικὴν πράξιν φονοί.

Ἀκούσαν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα περὶ τῆς ἀποβρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον,

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 57 ἀρθρ. τοῦ ὄργαν. τῶν δικαστηρίων ὁ μέγιστος ὅρος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀνομάτων, τὰ

ὅποια τίθενται εἰς τὴν κληρωτίδα πρὸς σχηματισμὸν τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων συνύσταται εἰς τριακόσια, εἰς δὲ τὸ 63 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ ὄργανισμοῦ προσδιορίζεται μόνον ὁ ἐλάχιστος καὶ ἀναγκαῖος πρὸς σύνθεσιν τοῦ ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, θέσας εἰς τὴν κληρωτίδα εἰκοσιεξ ἑνόματα τῶν ἐμφανισθέντων ἐνόρκων, δὲν παρεῖδη κανένα ἐκ τῶν εἰρημμένων ὄρων, ἀλλὰ συνεμαρφόθη μὲ τὸν νόμον, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἦτον προσηκόντως συντεθειμένον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἐξάγεται, ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, καθόσον ἀφορᾷ τὸ 385 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικον. ἐπληρώθη διότι οἱ κατηγορούμενοι ἐρωτήθησαν παρὰ τοῦ προέδρου, μετὰ τὴν ἀπόρᾳσιν τῶν περὶ μιᾶς ἐκάστης πράξεως μαρτυριῶν, ἂν ἔχουν τι νὰ παρατηρήσουν ἢ νὰ ὑπομνήσουν κατ' αὐτῆς, οὔτε ἐδύνάτο ἐκ τῆς μὴ κατὰ γράμμα τήρησεως τοῦ εἰρημμένου ἄρθρου, τὸ ὅποῖον δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ προσέλθῃ περιορισμὸς τῆς τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως τῶν κατηγορουμένων, οἱ ὅποιοι κατὰ τὸ 386 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικονομίας εἶχον δικαίωμα νὰ ἀποτεινῶσιν ἀπ' εὐθείας πρὸς ἕκαστον μάρτυρα ὅλας τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναγκαίας ἐρωτήσεις.

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ τὸ 445 ἄρθρ. τῆς Ποιν. Δικον. φέρῃ ὅτι ὁ πρόεδρος δὲν δύναται νὰ διακόψῃ τὴν συζήτησιν, εἰμὴ μόνον κατὰ διαλείμματα, ἀναγκαῖα πρὸς ἀναψυχὴν, ὅσακις ὅμως εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ τελειώσῃ ἢ δῖνῃ εἰς μίαν μόνην συνεδρίασιν, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἔχει ὁμολογουμένως καὶ ἀναντιρρήτως τὸ δικαίωμα νὰ ἀναβάλῃ τὴν συζήτησιν εἰς ἄλλας συνεχεῖς συνεδριάσεις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου εἶναι προφανές, ὅτι ἡ δίκη διὰ τὸ πλῆθος τῶν κατηγορουμένων, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων, ἦτον ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ τελειώσῃ εἰς μίαν μόνην συνεδρίασιν, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διακόψῃν, διὰ τὸν εἰρημμένον λόγον, τὴν συζήτησιν, καὶ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴν κατὰ συνέχειαν τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας, δὲν παρεῖδη τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν διατάττει νὰ ἀντιγράφεται εἰς τὰ πρακτικὰ ὁλόκληρος ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ γίνεταί εἰς αὐτὰ μνεία τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία ἀνεγνώθη ἀπὸ τὸν προϊστάμενον τῶν ἐνόρκων, ἢ δὲ ἀναγνωσθεῖται, ἥτις ἀποτελεῖ μέρος τοῦ φακέλλου τῶν ἐγγράφων τῆς δίκης, φέρει τὸν τύπον, « τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως λέγω, » καὶ ἐκ τούτου γίνεταί φανερόν ὅτι ὁ ῥηθεὶς τύπος ἀπηγγέλθη, ἐπομένως δὲν παρεβιάσθη τὸ 440 ἄρθρ. τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ τὸ 428 ἄρθρ. τῆς Ποιν. Δικον. δίδει εἰς τὸν κατηγορούμενον τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ παρατηρήσεις κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων, καὶ νὰ ζητήσῃ κατὰ

τὸ 430 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς Δικον. νὰ προστεθῶσιν αἱ ἔχουσαι ἐπιβροχήν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲ, ἐξάγεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος Γεώργιος Χοντρογιάννης ἐζήτησε νὰ τεθῇ τὸ ζήτημα, ὅτι ἦτον νεώτερος τῶν 14 ἐτῶν, καθ' ὃν καιρὸν ἔπραξε τὰς εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας εἰς αὐτὸν ἀποδεικνόμενας πράξεις, οὔτε ἐπεχείρησε νὰ ἀποδείξῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων τὴν προτινομένην ἀνηλικίαν του, οὔτε παρέστησεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀπόδειξιν τινα περὶ τούτου, ἐπομένως δὲν δύναται ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς θέσεως χωριστοῦ ζητήματος, περὶ τῆς ἀνηλικίας καὶ ὁμοίως νὰ παραδειχθῇ ἤδη λόγος ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 429 ἄρθρ. τῆς Ποιν. Δικον. τὸ κύριον ζήτημα ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐφυλάχθη ἀκριβῶς ἡ διάταξις αὐτῆ τοῦ νόμου, καὶ οὔτε ἐδύνάτο ἐκ τῆς χρήσεως τῆς εἰς πάντα καταληπτῆς καὶ γνωστῆς λέξεως *ληστείας* νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία ἢ ἀσάφεια διὰ τὴν πεποιθησὶν τῶν ἐνόρκων καὶ τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῶν.

Ἐπειδὴ τὸ κύριον ἐγκλημα διὰ τὸ ὅποῖον καταδικάσθησαν οἱ ἀνααιρεσίοντες ἦτον ἡ ληστεία, ἥτις εἰς τὸ ζήτημα εἶναι ἀκριβῶς προσδιορισμένη κατὰ τόπον καὶ χρόνον· οἱ δὲ φόνου, τῶν ὁποίων ζητεῖται ὁ προσδιορισμὸς, δὲν ἐλήθησαν ὑπ' ὅσιν ὡς αὐτὸν ἀπαρακτὰ ἐγκλήματα, ἀλλ' ὡς περιστατικὰ συνοδεύοντα τὸ κύριον ἐγκλημα, ἀπὸ τὸ ὅποῖον λαμβάνουν καὶ αὐτὰ τὸν ἀναγκαῖον προσδιορισμὸν, καὶ ἐπομένως δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ὀρκωτῶν ὡς πράξεις ἀόριστοι.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀνδρῦτσου Χοντρογιάννη, τοῦ Σωτῆρη Χοντρογιάννη, τοῦ Γεωργίου Χοντρογιάννη, τοῦ Χρήστου Κατσαβοῦ, καὶ τοῦ Ἀργύρη Οἰκονομοπούλου, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 59 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ γλπ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Νοεμβρίου τοῦ 1836.

(Ἄποφ. Πολ. 66).

(Πρωτοκ. Ἀρ. 656).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου διὰ νὰ δικασθῇ μετὰ τῶν ἀνααιρεσίοντων Ἠλία Θεοδώρου Παππά Γιαννακοπούλου καὶ Ἀναγνώστου Παναγιωτοπούλου πληρεξουσίων τῶν χωρικῶν Διόρισης, καὶ τῶν ἀνααιρεσιβλήτων Ἀναγνώστου καὶ

Σπύλιου Θεοδωρακοπούλου κατοίκων Διβρίτσας, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως:

Εἰς ἀγωγὴν τινὰ εἰσχυθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις πρωτοδικείου ὑπὸ τοῦ Αναγνώστου Θεοδωρακοπούλου καὶ Σπύλιου Αναγνωστοπούλου περὶ ἀποδόσεως χρημάτων καὶ αἰγιδοπροβυτῶν, κατὰ τινῶν χωρικῶν, κατοίκων Διβρίτσας, τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 470 ἀπόφασιν ὑπὲρ τῶν ἐναγόντων, οἱ ἐναγόμενοι προσέβαλλον τὴν ἀπόφασιν ταύτην δι' ἐφέσεως, ἣτις δικασθεῖσα παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39 ἀποφάσεως ὡς ἀπαράδεκτος· τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀνακοπὴν ὁ Γ. Οἰκονόμος ἱερέυς, ὡς συμπληρεζούσιος τῶν ἐναγομένων, διὰ τὸν λόγον ὅτι, δὲν παρευρέθη εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν γενομένην συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως· τὸ δὲ δικαστήριον ἀπερρίψιε τὴν αἴτησιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55 ἀποφάσεως:

Οἱ ἠτηθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν τῶν εἰρημέων δῶα ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, καὶ τὴν ἀκύρωσιν ὅλων τῶν πράξεων τῶν λεγομένων πληρεζούσιων των, τῶν ἀπ' ἀρχῆς τῆς δίκης γενομένων, διὰ τοῦς λόγους, 1 ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον ἐδέχθη καὶ ἐδίκασε κοινότητα ἐναντίον τοῦ 75 ἄρθρου τῆς πολ. δικον. καὶ τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. διατάγματος, 2 ὅτι οἱ ἀντιδίκαιοι δὲν ἐκοινοποίησαν πρὸς τοὺς ἀναιρεσιόντας ὁλόκληρον τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου, ἀλλὰ μόνον ἀπόσπασμα αὐτῆς, 3 ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον ἀπεφάσισε περὶ τοῦ ἀι' ἐγίνεν ἐν καιρῷ ἢ οὐ ἢ ἐφασκε κατὰ τῆς ἀποφάσεώς του, τοῦτέστιν ἐπεμβόχεν εἰς τὰ ἔργα τοῦ δικαστηρίου των ἐφετῶν, 4 ὅτι δὲν παρεδέχθη τὴν παρὰ τοῦ Γ. ἱερέως Οἰκονόμου ὡς ἐπιτρόπου τῶν χωρικῶν Διβρίτσας γενομένην ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39 ἀποφάσεώς του καὶ ἐφάρμωσεν οὕτω ψευδῶς τὸ 68 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κυρίου Γ. Ἀθηνατίου, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα πληρεζούσιον τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἀπόντων, προτεινάντα ἔνστασιν περὶ τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, ὡς ἐκπροθέσμου, τὸν δικηγόρον Ν. Σκουφῶν, πληρεζούσιον τῶν ἀναιρεσιόντων παρασταθέντων διὰ τῶν ἀντιπροσώπων Ἠλία Θεοδώρου παπᾶ Γιαννικοπούλου, καὶ Αναγνώστου Παναγιωτοπούλου καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δικηγόρου ἀποβρίφθεισης δὲ τῆς ἐνστάσεως, τὸ δικαστήριον συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Ν. Σκουφῶν πληρεζούσιον τῶν ἀναιρεσιόντων, παρασταθέντων διὰ τῶν ῥηθέντων ἀντιπροσώπων των, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα πληρεζούσιον τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἀπόντων, καὶ τὸν εἰσαγγελέα Κ. Α. Παῖκον, γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς ἀναιρέσεως τῆς

ἀποφάσεως, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ κοινοποίησις τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου δὲν ἐγίνεν εἰς τοὺς ἀναιρεσιόντας, ἀλλ' εἰς τὸν ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ πληρεζούσιον αὐτῶν Α. Λόντον ἀπὸ τῶν πληρεζούσιον ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ τῶν ἀντιδίκων, τοῦτέστιν ἀπὸ ἀναρμόδιον πρὸς ἀναρμόδιον πρόσωπον.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ὡς πρὸς τὴν περὶ ἀπαράδεκτου ἔνστασιν,

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου Ε. Ε. ἀποδεικτικῶν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πρωτοδικαῖς κλητῆρος περὶ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 39 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν πρὸς τοὺς ἀναιρεσιόντας δὲν δύναται νὰ φέρῃ ἀπόδειξιν τῆς ἐπίδοσεως, ὡς μὴ ἐμπεριέχον τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγίνεν ἡ ἐπίδοσις, κατὰ τὴν ῥητὴν περὶ τούτου δικάζειν τοῦ 140 ἄρθ. τῆς πολ. δικον. ἀλλ' ἀναφέρων ἀορίστως ὅτι ἐγίνεν ἡ κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως εἰς τοὺς καταδικασθέντας ἅπαντας κατοίκους τῆς Διβρίτσας· ἐπίσης δὲ καὶ τὰ ἀποσπάσματα τῶν πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν τῆς 14 Φεβρουαρίου καὶ 11 Μαρτίου δὲν φέρουν καμμίαν ἀπόδειξιν, διότι οἱ ἐν αὐτοῖς ὡς παρόντες εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 39 καὶ 55 ἀναφερόμενοι δικηγόροι δὲν χαρακτηρίζονται ἐνταυτῷ καὶ ὡς πληρεζούσιοι τῶν διαδίκων, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἐγίνεν πρὸς τοὺς διαδίκους ἢ κατὰ νόμον κοινοποίησις τῆς ἀποφάσεως.

Ὡς πρὸς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 95 τῆς πολ. δικονομίας ἡ διὰ τὴν πρωτόκλητον δίκην δοθεῖσα πληρεζουσιότης παρέχει εἰς τὸν πληρεζούσιον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐπιχειρῇ καὶ τὰς ἀφορώσας τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως πράξεις, καὶ τὴν περὶ ἐφέσεως αἴτησιν, εἰς τὰς πρώτας δὲ ἀνήκει ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως, ἣτις προηγείται πάσης ἄλλης πράξεως ἀφορώσας τὴν ἐκτέλεσιν, καθὼς καὶ ἀποδοχὴ αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ πληρεζούσιου τοῦ ἀντιδίκου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐπίδοσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 470 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πάτραις πρωτοδικείου ἐγίνεν διὰ τοῦ εἰς τὴν πρωτόκλητον δίκην διορισθέντος νομίμου πληρεζούσιου τῶν ἀναιρεσιβλήτων πρὸς τὸν ἐνώπιον τοῦ ἰδίου δικαστηρίου διορισθέντα πληρεζούσιον τῶν ἀναιρεσιόντων· καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὸν λόγον, ὅτι δὲν ἐπεδόθη εἰς τὸν πληρεζούσιον τῶν ἀναιρεσιόντων ὁλόκληρος ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐν Πάτραις Πρωτοδικείου, ἀλλὰ μόνον ἀπόσπασμα αὐτῆς ἢ περίστασις αὐτῆ δὲν ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν, ἀλλὰ ἀποδεικνύεται τὸ ἐναντίον, διότι ἡ ῥηθεῖσα ἀπόφασις φέρει ῥητῶς ὅτι οἱ ἐγκαλοῦντες ὡμολόγησαν ἐπὶ ἀκροατηρίου ὅτι ἡ παράδοσις τῆς ἀποφάσεως ἐγένετο πρὸς τὸν ἐν Πάτραις νόμιμον αὐτῶν πληρεζούσιον Α. Χ. Λόντον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 102 συνδυαζόμενον μετὰ τὸ ἄρθ. 95 τῆς πολ. δικονομίας ὁ ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου διωρισμένος πληρεξούσιος ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κάμῃ τὴν περὶ ἐφέσεως αἴτησιν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐκτείνεται περαιτέρω, καὶ ἡ πράξις αὕτη θεωρεῖται ὡς ἡ τελευταία, τὴν ὁποίαν ὁ Νομοθέτης κατ' ἐξίχεσιν ἀνέθεσεν εἰς τὸν πληρεξούσιον· εἰς δὲ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἡ περὶ ἐφέσεως αἴτησις ἔγειε μὲν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 95 τῆς πολ. δικονομίας ἀπὸ τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀλλ' ὅμως τὸ ἐφετῆριον ἔγγραφον ἐπεδόθη εἰς τὸν κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου δίκην πληρεξούσιον τῶν ἐφεισθλήτων δηλ. εἰς πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ γείνη ἡ κατὰ νόμον ἐπίδοσις, ὡς μὴ ἔχον πληρεξουσιότητα νὰ διεξαγάγῃ τὴν δίκην καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν· ἐκ δὲ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, ὅχι μόνον δὲν ἐξάγεται ὅτι ἔγινεν ἡ τακτικὴ ἐπίδοσις εἰς αὐτὸν τὸν ἀντιδίκον, ἀλλὰ βεβαιοῦται ὅλον τὸ ἐναντίον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 75 τῆς πολ. δικονομίας καὶ τὸ ἀπὸ 12 (24) Μαΐου 1835 διάταγμα οἱ δῆμοι χρεΐζουσιν ἀδείας τῆς ἀρχῆς εἰς τὸ νὰ κινήσωσιν ἀγωγὴν, ὅχι δὲ ν' ἀπολογηθῶσιν ὅταν ἐνάγωνται, πρὸς τοῦτοις δὲ ἡ κατὰ τῶν ἀναιρεσιόντων ἀγωγὴ, πηγάζουσα ἀπὸ ἐξισασμὸν μετὰ αὐτῶν ὡς ἰδιωτῶν καὶ τῶν ἀντιδίκων, δὲν ἀποτείνεται κατὰ τοῦ δήμου Διόρισης ὡς ὑλικῶν προσώπου, ἀλλὰ κατὰ τῶν συμβαλλομένων ἁμοδίκων, οἱ ὅποιοι καὶ ἐνάγοντες ἂν ἦσαν, δὲν εἶχον χρεῖαν τῆς κατὰ τὸ ἄρθ. 75 ἀδείας τῆς ἀρχῆς.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀρθ. 55 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἐξάγεται, ὅτι τὸ πληρεξούσιον

ἔγγραφον, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ Γ. Οἰκονόμος ἱερεὺς ἐξήτησεν ἀνακοπὴν, δὲν ἐχαρκτηρίριζε τὸ πρόσωπον τοῦ πληρεξούσιου τὸν αἰδεσιμώτατον ἄγιον Οἰκονόμον, ἀνεσημειώσεως τοῦ τε κυρίου καὶ ἐπωνύμου ὀνόματος, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν μὴ δεχθὲν τὸν Γ. Οἰκονόμον ἱερέα ὡς πληρεξούσιον τῶν Διόριστων συνεμαρρώθη μετὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον ἀπεφάσισε περὶ τῆς ἐφέσεως παραβίασαν τὸ 762 ἄρθ. τῆς πολ. δικον. ἐλέγχεται σαθρὸς, διότι ὑπάρχει ἐναντία ἀπόδειξις, ἡ περὶ αὐτῆς ἀπόφασίς τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ τοῦ ἀπραδέκτου ἔνστασιν τῶν ἀναιρεσιθλήτων Ἀναγνώστου καὶ Σπήλιου Θεοδωρακοπούλων, ἀπορρίπτει ὡσαύτως καὶ τὴν ἀναιρέτως αἴτησιν τοῦ Ἡλία Θεοδώρου πατρὸς Γιαννακοπούλου καὶ Ἀναγνώστου Παναγιωτοπούλου πληρεξουσίων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Διόρισης, ἧτις ἔγινε κατὰ τῶν ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου Ε. Ε. ὑπ' ἀριθ. 39 καὶ ἀπὸ 10 Μαρτίου Ε. Ε. ὑπ' ἀριθ. 55 ἀποφάσεων τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν καὶ τλπ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1836.